

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: [redacted] bytem [redacted] proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha 1, nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 31.5.2012, č.j.: 18/2012-510-RK/3,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ministra dopravy ze dne 31.5.2012, č.j. 18/2012-510-RK/3, kterým byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru bezpečnostního, ze dne 15.2.2012, č.j. 128/2009-060-Z106/21, jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací z důvodu vymezeného v ust. § 11 odst. 4 písm. c) zákona č. 106/1999 S., o svobodném přístupu k informacím, a to v části týkající se požadavku na poskytnutí seznamu rozdělení číselných skupin mezi jednotlivé obce s rozšířenou působností, typů registračních značek v Jihočeském kraji od roku 2001 až do současnosti a ohledně poslední objednávky Středočeského kraje.

O žádosti žalobce již správní orgán prvního stupně rozhodl dne 15.5.2009 rozhodnutím č.j. 128/2009-060-Z106/6, přičemž žádost částečně odmítl. Uvedené rozhodnutí k rozkladu žalobce ministr dopravy potvrdil a žalobcův rozklad zamítl. Proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 1.3.2011, č.j. 10 Ca 424/2009-41. Citovaným rozsudkem byla obě správní rozhodnutí zrušena a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Důvody

odmítnutí informací uváděné povinným subjektem a žalovaným v jejich rozhodnutích při soudním přezkumu neobstály. V průběhu soudního přezkumu však žalovaný uvedl jiný důvod pro odepření informace, a to možnost ohrožení bezpečnostních sborů. Vzhledem k tomu, že uvedený argument nebyl obsažen v žalobou napadeném rozhodnutí ani v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a z podkladů obsažených ve správním spise nešlo relevanci uvedeného důvodu spolehlivě posoudit, nepřistoupil soud k uložení povinnosti povinnému subjektu informace poskytnout. Soud obiter dictum uvedl, že důvody, pro které žalovaný odmítá žádosti vyhovět *„obstojí patrně jen za předpokladu, že by se shora uvedeným složkám státu přidělovaly registrační značky v určitých ucelených intervalech.... Pokud by registrační značky těmto složkám státu byly naopak přidělovány náhodně z intervalu přiděleného primárně některé obci s rozšířenou působností, lze si představit, že bude v možnostech žalovaného nalézt způsob, jak žalobci požadované informace poskytnout, aniž by byl zájem na utajení vozidel používaných předmětnými složkami státu ohrožen. Nebude totiž v rozporu s žádostí žalobce, pokud mu bude poskytnuta informace o tom, že konkrétní obci s rozšířenou působností byl přidělen jistý interval registračních značek, aniž by mu bylo zároveň sděleno, že z tohoto uceleného intervalu byly některé konkrétní značky přiděleny registračním místům dle § 4 odst. 7 zákona č. 56/2001 Sb. Bez dalších znalostí o podrobnostech způsobu přidělování registračních značek však nelze tuto otázku zodpovědět spolehlivě.“*

V žalobou napadeném rozhodnutí ministr dopravy uvedl, že *„samostatné řady (registračních značek – pozn. soudu), které by označovaly konkrétní místo přidělení (obcí s rozšířenou působností – pozn. soudu), sice pro jednotlivá registrační místa nejsou vyčleněny, ale tím, jak odvolatel zasílá jednotlivé dotazy na různá registrační místa, což sám nepopírá a je to zřejmé ze všech souvisejících spisů, dochází ke specifikaci intervalu alfanumerických kombinací použitého pro registrační pracoviště bezpečnostních složek, a tím i k odkrývání způsobu zabezpečení“*. Dle správního orgánu druhého stupně je v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně srozumitelně vysvětlen systém přidělování registračních značek a konkrétní důvody, pro které nemohou být požadované seznamy a objednávka vydány, včetně popisu, v jakých souvislostech hrozí vyzrazení informací o činnosti bezpečnostních složek státu, zpravodajských služeb. S prvostupňovým rozhodnutím se ministr dopravy plně ztotožnil.

Žalobce v žalobě nejprve předestřel jakým způsobem (tzn. celou procesní anabázi) bylo o jeho žádosti, jež se týkala informací ohledně systému objednávání registračních značek silničních vozidel a systému jejich distribuce do jednotlivých obcí s rozšířenou působností, dále variant uspořádání písmen na registračních značkách a rozdělení jejich číselných skupin mezi jednotlivé obce s rozšířenou působností v Jihočeském a také ve Středočeském kraji, žalovaným rozhodnuto. Žalobce z prvostupňového rozhodnutí žalovaného ze dne 15.2.2012 vyvozoval, že ministerstvo samo konstatuje, že již současný systém distribuce, minimálně od data změny žádnou lokalizaci registračních značek určených pro bezpečnostní složky neumožňuje. Žalobce připustil, že činil obdobné dotazy, resp. dotazy zcela shodné s těmi, které požadoval i po ministerstvu, na jednotlivá registrační místa v obcích s rozšířenou působností.

Žalobce dále namítal, že se ministr dopravy v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal s argumentem žalobce uvedeným v rozkladu, tzn., že požadované informace jsou známy i pracovníkům Centra dopravních služeb, které provádí distribuci na jednotlivá registrační místa a též pracovníkům soukromé firmy HICON, která zajišťuje jejich výrobu. Stejně tvrzení bylo obsaženo i v žalobě.

Žalobce namítal, že odepřením poskytnutí informace postupoval žalovaný proti rozhodnutí soudu.

Žalobce v žalobě uváděl, že ministerstvo vydalo dne 15.7.2010 sdělení č.j. 51/2010-150-CRV1/2 pro obce s rozšířenou působností, ve kterém tvrdí, že by poskytováním informací o přidělených sériích mohlo dojít k rozkrytí značek určených k plnění úkolů tajných služeb, což žalobce hodnotil jako sdělování nepravdivé informace a vybízení obcí s rozšířenou působností k odmítání poskytování informací pod nepravdivou záminkou.

Žalobce se domáhá předložení nezvratného důkazu, že by poskytnutím požadovaných informací mohlo dojít k rozkrytí značek vyčleněných pro plnění úkolů tajných služeb.

V souvislosti s výrokem obsaženým v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, konkrétně věty „*V rámci zavedení krajských kódů byl používán jednodušší systém prostřednictvím ucelených sérií, později se od tohoto systému upustilo a dochází k jednotlivým výběrům distribuovaných registračních značek z registračních míst podle požadavku bezpečnostních sborů.*“ Žalobce požaduje, aby mu byly požadované informace minimálně po datu změny (pro Jihočeský kraj od data této změny a pro Středočeský kraj v požadovaném rozsahu) poskytnuty a aby bylo nařízeno přezkoumání, zda skutečně lze lokalizovat značky určené k plnění úkolů tajných služeb.

Závěrem žalobce poukázal na skutečnost, že právo na svobodný přístup k informacím patří mezi základní ústavně zaručená práva dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě reagoval na námitky žalobce uvedené v žalobě a navrhl žalobu zamítnout. Žalovaný zopakoval argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a dále uvedl, že není rozhodující, že požadované informace jsou nebo by mohly být známy zaměstnancům ministerstva, kteří tabulky s registračními značkami objednávají, zaměstnancům Centra dopravních služeb, resp. Centra služeb pro silniční dopravu, které provádí distribuci na jednotlivá registrační místa, a zaměstnancům společnosti HICON, s.r.o., která zajišťuje výrobu tabulek registračních značek. Příslušní zaměstnanci ministerstva i zaměstnanci Centra služeb pro silniční dopravu splňují předpoklady ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti; mlčenlivost zaměstnanců společnosti HICON, s.r.o. je zajištěna smluvně.

V replice ze dne 14.11.2012 žalobce zejména zopakoval, že dle jeho názoru nemohou požadované informace žádným způsobem vést k odhalení jakýchkoli informací týkajících se činnosti tajných služeb, a proto je ani nelze s odvoláním na § 11 odst. 4 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. odmítat s tím, že tvrzení, kterým žalovaný vysvětluje možný způsob odkrytí informací o tajných službách, je založeno na nepravdivém tvrzení o existenci jakýchkoli ucelených intervalů.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc tyto podstatné dokumenty: rozhodnutí ministra dopravy ze dne 31.5.2012, č.j. 18/2012-510-RK/3, rozklad proti rozhodnutí Ministerstva dopravy České republiky č.j. 128/2009-060-Z106/21 ve věci žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru komunikace s veřejností ze dne 15.2.2012, č.j.: 128/2009-060-Z106/21.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud vycházel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle ust. § 11 odst. 4 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, povinné subjekty dále neposkytnou informace o plnění úkolů zpravodajských služeb.

Podle článku 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny.

Podle článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Podle ust. § 4 odst. 7 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění zákona č. 341/2011, Ministerstvo vnitra, Ministerstvo obrany, Generální inspekce bezpečnostních sborů a zpravodajské služby vedou registr silničních vozidel používaných pro jejich účely podle tohoto zákona. Ministerstvo vnitra vede registr vozidel používaný pro účely celních orgánů a pro účely územních finančních orgánů podle tohoto zákona. (Novelou provedenou zákonem č. 239/2013 bylo tento odstavec vypuštěn a nahrazen § 7h odst. 2, dle kterého Ministerstvo vnitra, Ministerstvo obrany, Generální inspekce bezpečnostních sborů a zpravodajské služby vedou evidenci silničních vozidel používaných pro své účely a zapisují silniční vozidla do této evidence. Ministerstvo vnitra dále vede evidenci silničních vozidel používaných pro účely Celní správy České republiky a pro účely orgánů Finanční správy České republiky a zapisuje silniční vozidla do této evidence. Na obsah evidence silničních vozidel podle vět první a druhé se použijí § 4 odst. 1 písm. a) a d) a § 4 odst. 2 a 3 obdobně. Na činnosti související se zápisem těchto silničních vozidel se § 7 použije obdobně. Vozidla ozbrojených sil České republiky se evidují podle zvláštního zákona 22).

Právo na přístup k informacím je základním politickým právem, zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Podle článku 17 odstavec 1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení má každý právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Podle odstavce 4 přitom svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v

demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

Právním předpisem *de facto* provádějícím citované ustanovení Listiny je zákon o svobodném přístupu k informacím, tzn. zákon č. 106/1999 Sb., jenž v ust. § 2 odstavec 1 vymezil osobní působnost dané úpravy tak, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Současně jsou citovaným zákonem blíže upraveny výluky z informační povinnosti, včetně omezení práva na informace, týkající se informací o plnění úkolů zpravodajských služeb.

Jádrem sporu v daném případě je, zda odepření poskytnutí žalobcem požadovaných informací je oprávněné, zda jím požadované informace jsou skutečně informacemi o plnění úkolů zpravodajských služeb.

V první řadě soud uvádí, že argumentaci žalobce, dle které žalovaný odepřením poskytnutí informace postupoval proti rozhodnutí soudu, tj. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1.3.2011, č.j. 10Ca 424/2009-41, nelze přisvědčit. V citovaném rozhodnutí pouze soud nastínil, že si lze za určitých podmínek představit, že bude v možnostech žalovaného nalézt způsob, jak žalobci požadované informace poskytnout, aniž by byl zájem na utajení vozidel používaných bezpečnostními sbory státu ohrožen. Z uvedeného nelze dovodit povinnost žalovaného žalobci bez dalšího informace poskytnout. V takovém případě by totiž soud uložil již v rámci samotného rozhodnutí o žalobě povinnému subjektu, aby informaci žalobci poskytl. V uvedeném řízení však soud neměl dostatek podkladů pro posouzení, zda důvod pro odmítnutí informací spočívající v možnosti ohrožení práce bezpečnostních sborů je skutečně dán či nikoli, neboť o tento důvod se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani rozhodnutí odvolací nijak neopíralo, a nebyl ani žádným způsobem obsažen ve správním spise.

K námitce žalobce, že se ministr dopravy v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal s argumentem žalobce uvedeným v rozkladu, dle kterého požadované informace jsou známy i pracovníkům Centra dopravních služeb, které provádí distribuci na jednotlivá registrační místa a též pracovníkům soukromé firmy HICON, která zajišťuje jejich výrobu, soud uvádí, že tato námitka není důvodná. Žalobce tvrzenou skutečnost neformuloval jako rozkladovou námitku proti napadenému rozhodnutí. Z obsahu rozkladu podaného žalobcem vyplývá, že uvedené skutečnosti žalobce sice tvrdil, ale jeho tvrzení měla charakter polemiky, resp. otázek, na které si žalobce vesměs sám odpovídal. Žalovaný ve vyjádření k žalobě tvrzení ohledně postavení předmětných zaměstnanců doplnil odkazem na zákonnou popř. smluvní povinnost mlčenlivosti.

Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce vyvozuje, že k odmítnutí jím požadovaných informací není důvodu s tím, že po provedení změny systému nijak značky přidělené tajným službám zjistit nelze. V tomto ohledu nelze dát žalobci plně za pravdu, neboť ani správní orgán prvního stupně ani správní orgán odvolací netvrdil, že by již samotným poskytnutím uceleného přehledu přidělovaných sérií registračních značek byly ohroženy životy příslušníků ozbrojených sborů. Odepření informací bylo založeno na skutečnosti, že ani Ministerstvo dopravy ani bezpečnostní sbory nemají mechanismy jak uhlídat výdej dat na jednotlivých registračních místech, a to za situace, kdy může žalobce dotazem na jednotlivá registrační

místa získávat informace o skutečně přidělených značkách úřadem, přičemž porovnáním dvou souborů získá seznam nevydaných registračních značek a dalším dotazem může zjistit, komu byly registrační značky předány a proč, čímž dojde mimo jiné k odhalení značek, které používají bezpečnostní sbory státu.

Soud souhlasí s žalobcem v tom, že pojem bezpečnostní sbor státu není totožný s pojmem zpravodajské služby. V daném případě je však podstatné, že odhalením značek, které používají bezpečnostní sbory státu, dojde i k odhalení značek přidělených zpravodajským službám. V tomto směru termín bezpečnostní sbory zahrnuje zpravodajské služby a odeprání informace dle ust. § 11 odst. 4 písm. c) zákona č. 106/1999 Sb. je proto případné.

V žalobou napadeném rozhodnutí bylo rovněž uvedeno, že zpravodajské služby podle ust. § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací, označují za utajovanou informaci registrační značky, jejichž vyzrazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky. Podle citovaného ustanovení při posuzování, zda informace spadající pod položku uvedenou v přílohách č. 1 až 18 k tomuto nařízení je informací utajovanou, je rozhodné, zda její případné vyzrazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro zájem České republiky nevýhodné ve smyslu § 3 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti.

Příloha č. 18 k nařízení vlády č. 522/2005 Sb. stanoví seznam utajovaných informací v oblasti působnosti zpravodajských služeb České republiky. Pod pořadovým číslem 19. předmětného seznamu je uvedeno: „*materiálně technické zabezpečení, evidence a doklady, výzkum a vývoj*“. Soud má za to, že pod tuto položku je možno podřadit seznam registračních značek zpravodajských služeb, a proto je aplikace ust. § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 522/2005 Sb. přílehlavá.

Ačkoli žalobcem požadované informace nejsou schopny samy o sobě, tzn. izolovaně, způsobit újmu zájmu České republiky, nelze vyloučit, že by ve vzájemném spojení poskytnutých informací, tzn. kombinací některých žádostí o poskytnutí informace, došlo k odhalení registračních značek užívaných bezpečnostními sbory České republiky, včetně zpravodajských služeb. Vzhledem k tomu, že utajení nepodléhá jen vlastní činnost zpravodajských služeb, ale že předmětem utajení je i materiálně technické zabezpečení, evidence a doklady zpravodajských služeb, je nutno v tomto případě upřednostnit zájem na předejití újmy zájmu státu před právem žalobce na poskytnutí informací. Zájem státu na ochraně zpravodajských služeb, na ochraně životů osob působících ve zpravodajských službách dle názoru soudu převažuje nad zájmem na informace, a to i za situace, kdy je tímto způsobem omezena kontrola veřejnosti nad případnými nešvary, které v žalobě naznačil žalobce a jejichž existenci připouští i žalovaný, tzn. účelové přesouvání „hezkých“ značek mezi registračními místy.

Důkaz o tom, že v konkrétním případě dojde realizací práva na poskytnutí informací k odhalení registračních značek zpravodajských služeb, tzn., že prostřednictvím několika dotazů lze odhalit registrační značky bezpečnostních složek potažmo zpravodajské služby, je z povahy věci vyloučen, neboť provedením dokazování v tomto směru tak, jak jej navrhuje žalobce, by byla zcela popřena jejich ochrana.

Právo na informace není neomezené. Za situace, kdy důvod pro odepření poskytnutí informace je zákonem aprobován, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Podle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. V daném případě tedy byly splněny zákonné důvody pro postup dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. listopadu 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková

Toto rozhodnutí ze dne 3. listopadu 2016, č.j. 8A 104/2012-30-33 nabylo právní moci dne 9. listopadu 2016. Připojení doložky provedla Jana Válková dne 25. listopadu 2016.